

KIS LAP

OTT! . . . (Lásd a 375. lapon.)

ELEMÉR NÖVENDÉKE.

— Elbeszélés. —

(I. folyt.)

MEGINDULTAK, de csak lassan juthattak előre, mert a hó mind sűrűbben hullott és sötét is volt a fák között, sokszor még attól is kellett félniök, hogy megint letévedtek az ösvényről. Ez már igazán nem volt könnyű feladat és Elemérnek, ki oly hamar unt bele mindenbe, ami egy kis erőfeszítéssel járt, nagy kedve lett volna panaszkodni és kijelenteni, hogy már nem bírja tovább; de be kellett látnia, hogy ezuttal minden panasz hiába s akár van kedvére, akár nincs, kitartónak kell lennie, ha csak az erdőben elveszni nem akar. Fázott is, fáradt is volt; de azért csak ment előre.

Már egy jó óráig gyalogoltak, a nélkül, hogy az erdő véget ért volna és semmi jelét sem látták, hogy valami lakott vidékhez közelednek. A mama tehát, bár nem szólt semmit, komolyan aggódni kezdett — mert hátha ez a gyalogut épen beljebb viszi őket az erdő mélyébe. Még nagyobb is lett csakhamar aggodalmuk, — a gyalog ösvény egy erdei kocsiutnál véget ért s most már ismét nem tudhatták, hogy ezen a kocsiuton jobbra vagy balra induljanak-e? Hova vezet az egyik vagy másik irány, nem tudhatták s végre is a jó szerencsében bizva megindultak jobbra, de mindinkább lassabb léptekkel, mert ilyen fáradsághoz nem voltak hozzá szokva. Elemér az öreg János izmos karjára támaszkodva ment előre; egyszer azonban megcsuszván a sima hóban, elesett és fekve maradt.

— Én már nem bírok tovább menni! mondá elesüggedve.

— Szedd össze erődöt, kedves fiam, szólt a mama. Gondold meg, hogy csak bátorság és kitartás menthet meg. Ha elesüggedünk, veszve vagyunk.

János talpra állította Elemért s keservesen, de mégis csak folytatták ismét utjokat. Koronként meg-megálltak pihenni, aztán ismét tovább mentek.

Amint egyszer így csöndesen álltak, Elemér hirtelen nagy örömmel fölkiált:

— Hallják-e?... Beszédet hallani... gyermek beszél valakivel... emberek vannak közel!

Elemérnek igaza volt; csakugyan hangok hallatszottak s alig mentek néhány lépésnyire, láthatták, honnan erednek e hangok. Félig a hóban ülve, félig a fához támaszkodva egy szegényesen öltözött fiatal nő volt ott az utban, ölében egy csecsemő gyermeket tartva, míg előtte egy körülbelül hét éves fiu sirt és beszélt, míg az asszony mozdulatlanul, meredten bámult maga elé, úgy hogy azt sem lehetett tudni, él-e, vagy megfagyott? Elemér, a mama és az öreg János egy pillanatig meglepetve nézték ezt a furesa csoportot, azután Várhegyiné oda lépett az asszonyhoz, vállon érinté és megszólítá:

— Jó asszony, mit csinál itt?

Az asszony nem felelt, nem is mozdult, de a kis fiu hirtelen abbahagyta a sírást és anyját megrázva, kiáltá:

— Édes anyám... uraságok vannak itt... éd's anyám, mindjárt segítenek rajtunk!

A szegény asszony végre bágyadtan föltekintett s minden válasz helyett csak

az ölé
szom
látta.

is fagy
esett l

V
megta

nagyo

I

meleg

no, ne
bánni,
kicsi t

A

meket

hogy

És a k

érezni

kezdet

szólt

gyerm

téli éjs

A

hogy t

ban, de

mára

rolni;

utnak

nap gy

a fára

erdőbe

fiu, ne

az ölében levő piczi gyermekre nézett oly szomoruan, hogy Várhegyiné mindjárt látta, hogy a kicsikének van valami baja.

— Beteg a kicsike? kérdé.

— Nem tudom . . . talán már meg is fagyott! felelt a szegény anya kétségbeesett hangon.

Várhegyiné megborzadt e szavakra s megtapogatta a gyermeket.

— Oh nem, még él, mondá aztán. De nagyon fázik, jobban be kellene takarni.

— Nem tudom . . . nincs mivel.

Ekkor az öreg János közbe szólt:

— Adja csak ide nekem, majd jó melege lesz itt az én vastag szűröm alatt . . . no, ne féljen, tudok én kis gyermekkel bánni, magamnak is van otthon épen ilyen kicsi unokám.

A szegény asszony odaadta a gyermeket s a jó öreg kocsis úgy betakargatta, hogy még az orra hegye sem látszott ki. És a kis gyermek, alighogy a jó meleget érezni kezdte, megmozdult és dadogni kezdett.

— No lám, nincs már semmi baja, szólt Várhegyiné. De hát miért időz a gyermekekkel itt az erdőben, ilyen hideg téli éjszakán?

A szegény asszony ekkor elbeszélte, hogy több mértföldnyire lakott egy faluban, de férje meghalt, nem maradt számára más, mint egy testvéréhez vándorolni; pénze nem lévén, gyalog kellett utnak indulnia két gyermekével. Egész nap gyalogoltak a hózivatarban, de végre a fáradságtól, éhségtől kimerülve, itt az erdőben összeroskadt és Gyuricza, a kis fiu, nem bírt már tovább menni.

— És messze van még a falu, a hová menni akar?

— Nincs messze . . . az első falu . . .

— És tudja az utat?

— Hogyne tudnám . . . hiszen idevaló vagyok, minden bokrot ismerek.

— Akkor szedje hát össze erejét . . . nekünk meg utmutatóra van szükségünk, mert eltévedtünk. Majd segítjük egymást.

Elemér, ki mindezt hallotta, kissé elszégyenkezett. Ő az imént alig egy órai gyalogolás után azt mondta, hogy már nem bírja tovább s ime ez a hét éves fiucska egész nap vergődött a fagyos hóviharban. Elemér jószivü fiu volt és igazán megsajnálta a szegényeket. Hirtelen eszébe jutott valami.

— Kedves mama, még itt van a zsebemben az a csomó pogácsa, amit délben eltettünk; talán jó volna . . .

— Oh, az valóban nagyon jó lesz szegényeknek, legalább némileg csillapítani fogja éhségöket.

Elemér előszedte a pogácsát s a szegény asszony és Gyuricza mohón ették; nem sok volt, de mégis valami. Az öreg János pedig egy kis butykost keresett elő a szürre ujjából.

— Azt hiszem, jó lesz egy pár korty pálinka reá . . . ez nagyon jól fölmelegit.

Biz az jó volt s a szegény asszony és Gyuricza kissé magukhoz tértek és visszanyerték bátorságukat.

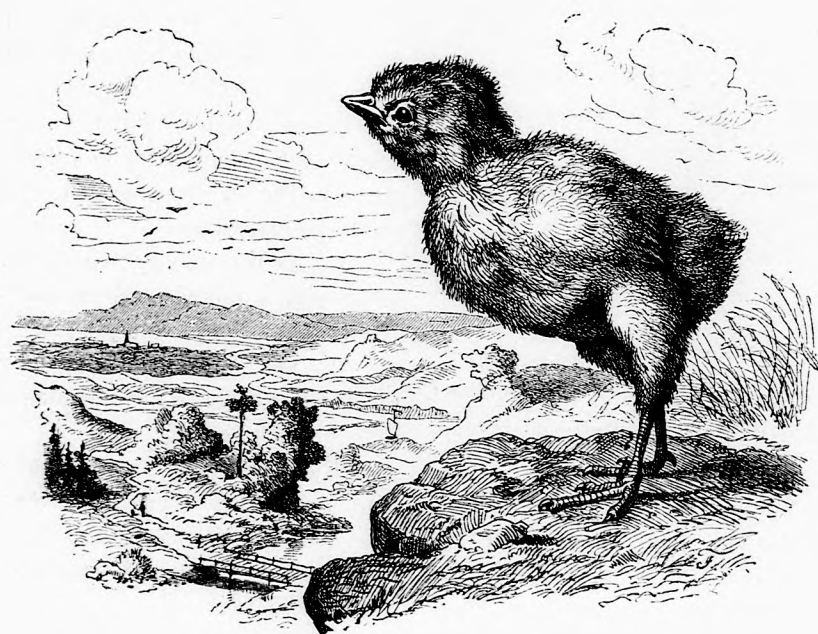
— Most már igyekeznünk kell, hogy mentül hamarabb fedél alá jussunk, szólt Várhegyiné. Messze van a falu?

— Egy kis órányira. Oh, csak még odáig bírnék jutni.

— Majd segítjük ; támaszkodjék karomra . . . így . . . Elemér majd vezeti Gyuriczát, János pedig viszi a kicsikét. Csak nem kell kétségbeesni ! Bátran előre !

Várhegyiné példája neki bátorította a többieket is és szépen megindultak a kijelölt rendben. Elemér inkább szerette volna ugyan zsebébe rejteni kezeit, de a

kis fiut nem ereszhette el s szégyelt fi nyáskodni, mikor a szegény gyermek, aki egész nap gyalogolt, rászorult segítségére. Az igaz, hogy szegény Gyuricza csak nagyon keservesen birt előrejutni ; minduntalan belekapaszkodott Elemérbe, hogy el ne essék, majd sirva fakadt s Elemér, ki nem régen még maga siránkozott, most az erős és okos szerepét játszotta s

CSIBIKE A HEGYEN. (Lásd a 378. lapon.)

mindig biztatgatta Gyuriczát ; valóságos védőjének és megmentőjének érezte magát.

— Csak még egy kicsit, Gyuricza, mondogatá neki. Már nem sokára ott leszünk a faluban . . . nem szabad ám mindjárt elveszteni a bátorságot . . . kitartónak kell lenni !

A mama, ki néhány lépésnyire követte őket, mosolyogott, midőn hallotta, hogy Elemér kitartásról beszél. Ezután azonban Elemér csakugyan nagyon kitartó volt, persze, mert belátta, hogy nem tehet egyebet.

Egy kis óráig való gyalogolás után

kiértek az erdő szélére. Onnan alig száz lépésre volt a falu.

— Itt a falu! itt a falu! kiáltá Elemér nagy örömmel.

A falu csakugyan ott volt s alig néhány perc múlva mindnyájan szerencsésen eljutottak a fogadóba, hol a meleg kályha mellett csakhamar elfelejtették a kiállott szenvedéseket. Mialatt aztán az öreg János az országuton a kocsikeresésére indult, Várhegyiné és Elemér megvacsoráltak s a szegény asszonyt és gyermekeit is jól tartották. A szegény asszony hálás is volt s könyezve mondá:

— Oh, nagyságos asszonyom, jósága nélkül nyomorultan elvesztem volna ott az erdőben. S a drága jó ifiúr segítsége nélkül szegény kis fiam nem birt volna idáig jönni.

(Folytatása következik.)

ÁLLATKERTBEN.

(Folytatás.)

MIKET csinál a majom:

Kibeszélni se tudom.

Valakitől valamit lát:

Hát biz ő is úgy tesz mindjárt.

Ugy eszik és úgy iszik,

Kártyázik és kuglizik.

Szivározik és pipázik,

Figurázik, morikázik.

Nézi magát a tükörbe,

Bugyogóba öltözködve.

Hátra teszi a kezét,

Sétál, töri a fejét,

Mint valami okos ember . . .

Hanem meg is járta egyszer.

Látta szegény, hogy gazdája

A szakállát borotválja:

Mikor nem volt senki otthon,

Már nem tudott ülni nyugton:

Ami kellett, kimotozta,

Az állát beszappanozta

S fenegette a borotvát —

Csak borotvált, csak borotvált.

Egyszerre jaj! vége lett:

A karszékről leesett.

Azt se mondta: jó'jszakát!

Ugy elvágta a nyakát.

Egy másik meg mit tett? mit tett?

A gazdája képet festett.

Olyan képet, hogy biz' azért

Adtak volna ezer tallért.

A majom csak nézegette,

A szemével méregette,

Mindent rendre megvigyázott,

Már csak ép egy csöpp hiányzott.

Egyszer mit lát az ura!

Majd megüti a guta —

Előveszi majom urfit:

Jól megveri, majom ordít.

Egy nagy lánczra köti nyomba

S belöki az áristomba

Tudjátok-e, hogy mi történt?

No elmondom azt is tüstént.

Hát csak az, hogy azt a képet,

Amit ez a piktör festett

S ott hagyott az asztalon —

Elrontotta a majom.

A paesmaggal mit csinált?!

Mindenféle maskarát.

Össze-vissza festegette . .

No de ki is kapott érte!

Áh, de nini, ide értünk,
 Itt a ketrecz már előttiünk.
 Itt a majmok ketrece, —
 A kinek van pereceze,
 Mogyorója, diója,
 Ropogtatni valója,
 Jó narancsa vagy almája,
 Édes czukra, mandulája,
 Vagy fügeje, gesztenyéje,
 Bárminémü esemegéje:
 Ide vele szaporán!
 Sok figurát láthat ám!

Nézzétek: ezt bedobom —
 Hogy rohan a sok majom!
 Perlekednek,
 Veszekednek,
 Keverednek,
 Verekednek,
 Szaladoznak,
 Hadakoznak,
 Dulakodnak,
 Durakodnak,
 Iaskodnak,
 Viaskodnak,
 Ivalkodnak,
 Sivalkodnak.
 Ugy-e bizony szomoru
 Ez a majom-háboru?

De nini! Ott jön az öreg;
 Milyen dühös, csupa méreg!
 Rájok csapott, mint a bomba,
 Egy pálczával alattomba.
 Mindnyájokat kiosztotta,
 Elkergette, riasztotta.
 Ill' a berek, nádak, erek!
 Maga maradt itt az öreg,
 Az övé lett, ami jó,
 A mogyoró és dió.

A fogát hogy viesorgatja,
 A diót hogy ropogtatja!

No de menjünk, hagyjuk már itt
 Ezt az öreg majom bácsit.
 Nagyon sok van hátra még
 Néznivaló szanaszét.

No nézzétek: itt a kigyó,
 Az ámitó . . . a csábitó . . .
 Gonosz állat ez nagyon,
 Esze neki nagy nagyon.
 Hiszen azt már olvastátok,
 Vagy ha nem, hát hallottátok:
 Ósanyánkat ámitotta,
 Kábitotta, csábitotta.
 Almát vele megetette —
 Akkor aztán kinevette.
 Meg is bánta Éva szörnyen,
 Hogy ráhajlott olyan könnyen.
 Mindig csak azt hitte: lám, lám!
 És nagyon sirt szegény Ádám.
 De késő volt minden . . . minden . . .
 Megharagudt a jó Isten,
 Édenkertbe szállt egy angyal
 S kikergette őket karddal.
 Gonosz állat ez nagyon,
 Esze neki nagy nagyon.

Messze . . . messze . . . más országba!
 Miket tesz e gonosz pára?!
 A fára feltekergődzik,
 Onnan vigyáz, leskelődik.
 S ha egy állat ott megyen:
 Leszökik rá hirtelen.
 Derekára csavaródzik,
 Szegény állat rugdalózik
 S rettentően nyög bele,
 De schogy se bir vele.

Mindig jobban szorongatja,
A bordáját ropogatja.
Egyszerre csak összerogy,
Nem szabadul meg sehogy.

Gonosz állat ez nagyon,
Esze neki nagy nagyon.
Ez meg itt a krokodil . . .
Ugy szalad ez, mint a nyíl:
Egyenesen, mert a teste
Pánczélokkel van befedve.
Nem hajolhat erre-arra,
Nem szaladhat jobbra-balra.
Ha az ember kergeti;
Könnyen fittyet hány neki.
Girbe-gurba utakon
Mehet tőle szabadon.

(Vége következik.)

ÓRIÁS SZAMÓCZA.

(Képpel a 381. lapon.)

VAN egy férfiú Budapesten, aki nemcsak mint orvos kitűnő, mint tudós és a régi remekírók fordítója kiváló helyet foglal el a magyar irodalomban — de még mint kertész is jeleskedik. Az ő szamóczái valóságos nevezetességei a budapesti piacznak. Hihetetlen nagyok. Látván, eszembe jut az a roppant bibliai szőlőfürt, melyet két ember alig birt meg.

Hogy fogalmat szerezzetek e szamócza-szemek roppant voltáról: lemásoltattam számotokra azt a fényképet, melyet dr. Barna Ignác beküldött. A 4 kros db természeti nagyságában van feltüntetve s így az eperszemek is

Ne higyétek azonban, hogy e szamóczát csak rajzban közölte velem dr. B. barátom. Természetben is volt benne részem s mondhatom jólestek, noha nem tagadhatom, hogy az apró erdei szamócza ize és illata finomabb.

A Gondviselés igazságos. A kitől megvonja a testi erőt, azt többnyire (többnyire mondom s nem mindig) finomabb lélekkel áldja meg. Ha ez a roppant szamócza-fej zamatra is versenyezhetne a kedves kis eper-szemmel: csak a bogarak fogyasztanák az erdő avarának ez édes gyermekeit.

Hivetek

FORGÓ BÁCSI.

OTT! . . .

(Képpel a czimlapon.)

OTT van, ott van
A bókorbán.
Majd megintlen
Tova lebben.
Mért nem vagy te
Maradandó
Szárnyas virág:
Kis pillangó? . . .

— No most . . . mostan . . .

Óvatosan
Kapaszkodjál
És figyelve,
Lábujj-hegyre
Székre fölállj . . .
Ottan lebben, ing az árnya,
Lengve hajlik feléd szárnya . . .
Csipd meg, csipd,
Ne szólj, esitt . . .
Hess! . . a lepke elrepült —
Gizike meg lecsücsült.

JELES MAGYAR FÉRFIAK EMLÉKE.

II. Csokonai Vitéz Mihály szobra Debreczenben.

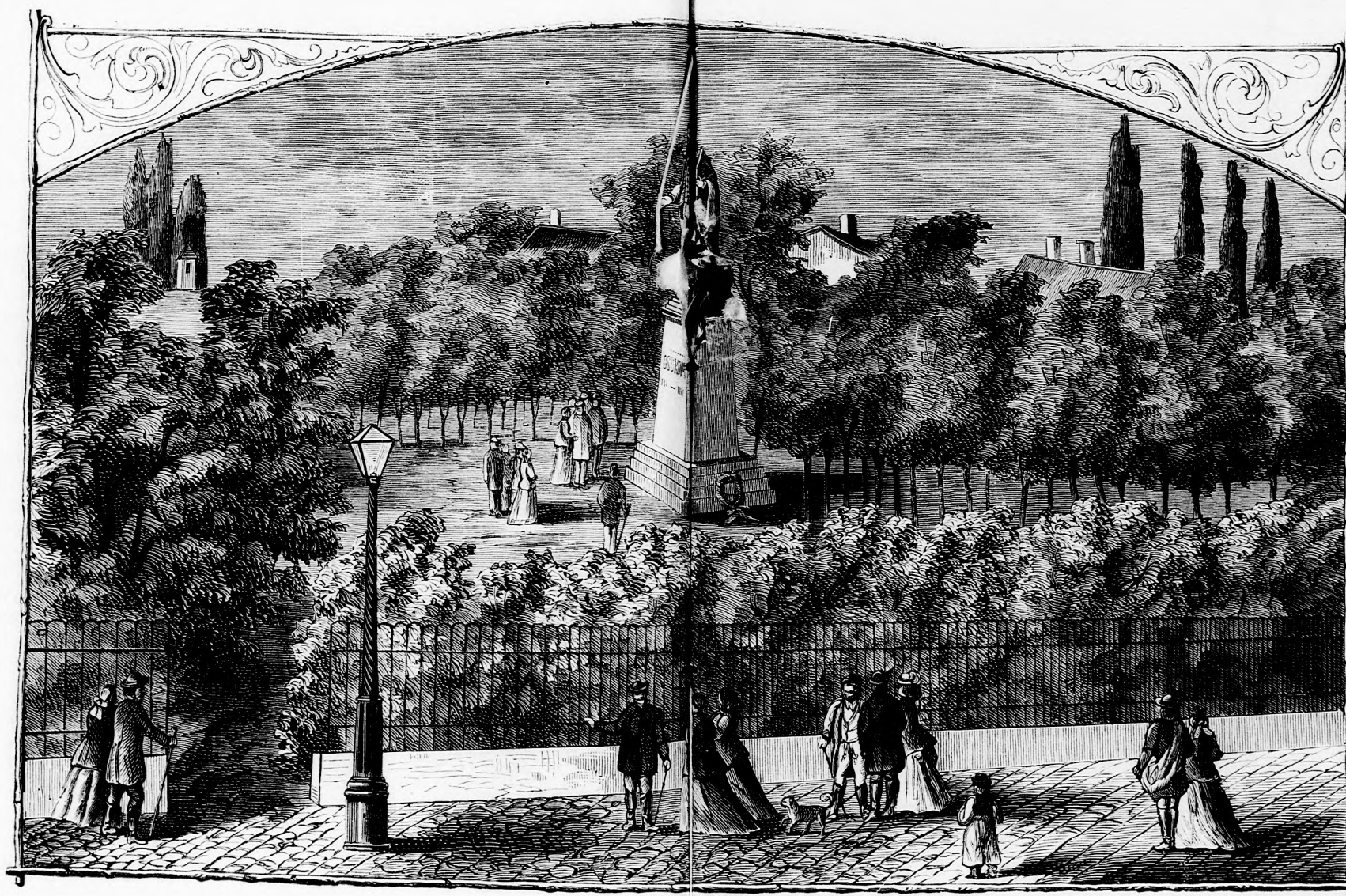
(Képpel a 376—377. lapokon.)

NEMCSAK Budapesten, az ország fővárosában emelkednek szobrok elhunyt jeleseink emlékére; voltak jeles embereink, kik nem a fővárosban, hanem a nagy vidéken éltek és működtek s kiknek abban

a városban emeltek emlékszobrot, ahol születtek vagy meghaltak. A legszebb szobrok egyike az, melyet az alföld derék magyar városában, Debreczenben, Csokonai Vitéz Mihály emlékére emeltek.

Csokonai Vitéz Mihály régen, több mint ötven esztendővel ezelőtt élt s a legelső és legjelesebb magyar költők egyike volt. Szegény ember volt, de ez nem zavarta meg őt; egymás után írta a szebb-nél-szebb költeményeket, melyeket még mi is gyönyörködve olvasunk s melyek közül, tudom, ti is már olvastatok egyetmást. Pedig akkor nem volt ám olyan nagy híre és dicsősége, mint most. Jó magyar költeményeket írni pedig nem volt könnyű azért, mert szép magyar nyelvünk nagyon el volt hanyagolva, a mivelt emberek

latinul és németül beszéltek, latin és német könyveket olvastak, a magyar nyelv tele volt idegen szavakkal. Aztán kevesen is

JELES MAGYAR FÉRFIAK EMLÉKE. II. Csokonai Vitéz Mihály szobra Debreczenben.

voltak, akik olvastak könyveket s az országban alig tudták, hogy itt vagy ott egy-egy jeles író él és munkája megjelent.

De Csokonai megmutatta, milyen szép a mi magyar nyelvünk s költeményeit lelkesedéssel fogadták a magyar

olvasók s példája buzdított másokat is. Szegénységben halt meg és fiatalon, nem is gondolva talán, hogy egy későbbi kor hálaosan fog megemlékezni róla. De munkái örökre becsek minden magyar ember előtt s Csokonai Vitéz Mihály nevét mindenki ismerni, műveit olvasni tartozik.

Csokonai legtovább Debreczenben élt és itt írta legszebb költeményeit. Szobra is ott van tehát a szép sétahely közepén. Lanttal kezében van ábrázolva, jeleül, hogy dalköltő volt, — egyik legjelesebb magyar dalköltő, kinek emléke és híre mindig élni fog közöttünk.

CSIBIKE A HEGYEN.

(Képpel a 372. lapon.)

HM, HÁT ez a nagy világ
A melyről beszéltek?

Ilyen hát az ég, a föld,
Várak, erdők, rétek?

Hisz én, aki nem vagyok
Egyéb mint csibéske,
Büszkén tekintek alá
E kicsiny vidékre.

Milyen apró, Istenem,
Mindaz amit látok!
Kicsire teremtéd meg
Ezt a nagy világot;

A KIS SZÖKEVÉNYEK.

— Beszélyke, régy képpel. —

MARISKA és Erzsike boldogan éltek világukat a szép falusi jószágon, hol szüleikkel együtt laktak. Ma-holnap már ideje lett volna, hogy nevelő-intézetbe menjenek, de nagy örömeikre ez mindig tovább-tovább haladt s kedvök szerint játszhattak, futkoshattak udvaron, kertben és a mezőkön. Nem is igen akadályozta őket valaki, hogy egészen kedvök szerint mulassanak; jó mamájuk régóta beteg volt s ki nem mehetett a szobából, apácskának pedig annyi dolga volt, hogy bizony rá nem ért a kis leányokkal foglalkozni.

Meg is látszott a két leánykán, hogy nincsenek szigorú felügyelet alatt. Arra még kicsinyek voltak, hogy maguk tudták volna, mit kell tenniök; csináltak tehát mindent, ami eszökbe jutott, bekalandoz-

ták az egész vidéket, fákra másztak, a patokban lubiczoltak s úgy össze voltak sütvé a naptól, mint valami kis cigánygyerekek. A ruhájuk pedig egészen illett hozzájuk; ha elszakadt, nem igen törődtek vele, kedvök szerint hemperegtek a porban s a falubeli mezitlábos gyerekekkel versenyt kóboroltak napestig. De hát e mellett vidámak és egészségesek voltak s azt hitték, úgy van jól minden, a hogy van.

Apácska azonban végre is mást gondolt.

Egy napon a két testvér épen kint álldogált a kapunál, midőn a közel vasuti állomásról kocsí robogott elő; uri asszony ült benne, s midőn a kocsí a kapuhoz ért, így szólt Mariskához:

— Nyisd ki a kaput, kedves lányom!

Mariska készséggel megtette s az asszonyság egy ezüst tizeskét dobott neki, aztán a kocsí bement az udvarra s a vendég kiszállván, bement a házba.

A két kis leány jó ideig bámulva nézett egymásra s végre Mariska megszólalt:

— Ez furcsa? Ki lehet ez? Miért adta nekem ezt a tizeskét?

— Bizonyosan valami koldus gyermekeknek nézett minket, a kik azért állunk itt, hogy kéregessünk! felelé Erzsike.

— De hiszen ez szörnyűség! kiáltá Mariska boszusan. Én nem vagyok koldus gyermek! Nekem nem kell az a pénz! Oh, az a csunya asszony! Gyűlölöm!

— De hát mit tegyünk ezzel a tizeskével? Eldobni mégis kár volna.

Félrevonultak és sokáig tanácskoztak a tizeske sorsa fölött (Lásd a képet a 379. lapon) s végre is abban állapodtak meg,

hogy bemennek és visszaadják annak az idegen asszonynak. Mindjárt be is mentek, de idejük sem volt szólani, mert a szobában épen ott volt apácska, ki a vendéggel beszélgetett s amint a két kis leányt megpillantá, eléjük ment, kézen fogta őket és így szólt:

— Ime, asszonyom, ezek az én kis vad leányaim, akiket ezennel gondjaiba

ajánlok, hogy jóra való, mivel leányokat neveljen belőlök. Kissé el voltak hanyagolva, az igaz, de remélem, még nem késő, hogy jobb utra vezessük őket. — Kedves leányaim, ez Klára néni, akivel holnap reggel elutaztok a városba s gondjai alatt a nevelő intézetben tanulni fogtok mindent, amit jól nevelt leányoknak tudni szükséges.

... TANÁCSKOZTAK A TIZESKE SORSA FÖLÖTT. (Lásd a 378. lapon.)

A két kis leány szinte megdermedt rémületében. Elviszik őket, el a városba, nevelő intézetbe, a hol mindig szobában kell ülni és tanulni, mindig tanulni! Oly borzasztó volt e gondolat, hogy bizony bizony sirva fakadtak mindakettlen. A nevelőnő mosolyogva csititgatá őket.

— Ne féljeteK semmit kedvesim, nem oly borzasztó ám az, mint hiszíteK . . .

meglássátok, jól fogjátok magatokat érezni nálam. Most készüljeteK, szedjéteK össze holmitokát, mert holnap reggel indulunk, még pedig korán. Holnap ott-hon kell lennem, le ne maradjunk valamikép a vasutról. Most mindenek előtt mosakodjateK meg és öltözzeteK fel csinosan. Nem illik leányoknak ily lomposan jární!

Mariska is, Erzsike is fülíg pirult, félig a szégyentől, félig a bossúságtól. Ime még el sem mentek vele, már pirongatja őket! Sietve szobájukba mentek s egészen kétségbeesve dőltek a pamlagra.

— Hiszen ez borzasztó! sohajtá Mariska.

— Iszonyu, rettenetes! siránkozik Erzsike.

— Mit tegyünk? Én . . . én nem megyek vele!

— Én sem! De hogy meneküljünk meg, ha apácska akarja!

— Csak akkorra tudnánk elbujni,

. . . BURGONYÁT SÜTÖTTEK A PARÁZSBAN. (Lásd a 381. lapzn.)

mikor a vonat indul . . . Azt mondta, hogy holnap már a városban kell lennie . . . bizonyosan nem várna reánk s ha egyszer itthon maradunk, majd megkérleljük apácskát, hogy ne küldjön el.

— Ez nagyon jó volna! De hová bujjunk? Itt a házban megtalálnak!

— Oh, tudok én jó buvócskát . . . Emlékszel arra a kis barlangra ott a patak mellett? Ott soha sem jár senki.

Este kiszökünk, ott töltjük az éjszakát s holnap visszatérünk, ha majd ez a borzasztó nevelő elutazott.

— Jó lesz! De hogy szökjünk meg? Vacsora után a kapu már csukva van . . .

— Elmegyünk még vacsora előtt. Összeszedünk holmi eleséget és ottkint vacsorálunk. Oh, ez nagyon pompás lesz!

A két bohó kis leány csakhamar készen is volt s mig apjuk és a nevelő

azt hitte, hogy öltözködnek, ők titkon kiosontak a mezőre s nemsokára ott voltak a kis barlangnál, mely egy félre eső helyen igazán jól elrejtett zugocska volt.

Hogy senki meg ne lássa őket, bebujtak a barlangba s ott feküdtek a földön, mignem sötétedni kezdett.

— Most már ideje volna vacsorálni, szólt Erzsike.

— Nem bánom, rakjunk tüzet!

Szedtek száraz galyat a közel erdőcskében s a barlang szájánál tüzet gyújtottak, ami nagy multságukra szolgált. Mariska egy kis táskában hozott burgonyát is, ezt megsütötték a parázs-

... MAGYARÁZZATOK MEG, MIT AKARTATOK TENNI? (Lásd a 382. lapon.)

ban (Lásd a képet a 380. lapon,) aztán piritottak kenyeret, egy kis bögrében főztek tojást s olyan jóízűen vacsoráltak, mint ha soha jobbat nem ismertek volna.

— Most feküdjünk le és aludjunk! szólt Mariska.

A lefekvés már nem volt olyan kellemes. Rövid ideig, játékból a földön heverészni, — ahhoz szokva voltak, de az

egész éjt kemény földön tölteni, az már kevésbé ígérkezett multságosnak. Hiába igyekeztek elaludni, nem tudtak még csak elszunnyadni sem.

Koromsötét éj volt s köröskörül mély csönd. A két testvér épen nem félénk, de ilyen fürcsa helyzetben mégsem volt soha egyikök sem s az elhagyatottság érzése lassanként erőt kezdett venni

rajtok. Jó ideig titkolták egymás előtt, egyszerre azonban Erzsike reszketve sugá:

— Hallgasd csak, Mariska... mintha valaki járna itt közel...

— Csakugyan... mintha valami zörögött volna kint a harasztban.

— Mi lehet ez? szólta Mariska... hiszen rablók nincsenek e vidéken...

— Hátha farkasok?

Erre aztán mindketten úgy megijedtek, hogy szinte a vér is meghült ereikben.

— Oh, Mariska, fussunk haza!

— Hova gondolsz!. hiszen ha farkas van közel, utolér és széttép.

— Jobb lesz, ha nagy tüzet gyújtunk; hallottam, hogy a farkas fél a tüztől.

Még volt nagy esomó száraz galy s a parázs, melynél vacsorájukat főzték, még ki nem aludt. Csakhamar nagy tűz lobogott a barlang torkolatánál s a két kis leány remegve kuporgott a barlangban, rettegve a farkas közeledését.

Nemsokára ismét zaj hallatszott és egy perczel később megjelent — nem a farkas ugyan, hanem az öreg András, a kocsis.

— No végre, csak hogy megtaláltam a kisasszonyokat. Ugyan az Istenért, hát mit keresnek itt ebben a barlangban? Soha se találtuk volna meg, ha ez a tűz kíváncsivá nem tesz, hogy valjon mi van itt? No, jöjjenek hamar, mert otthon az egész ház csupa rémület, mindenki szerte keresi a kisasszonyokat, még az az idegen asszonyosság is.

A két bohó leány tulajdonképen nagyon örült, hogy nem kell a barlangban

tölteni az éjszakát. Összeszedték a magukkal hozott holmit és megindultak Andrással hazafelé. Csak mikor már közel voltak a házhoz, akkor jutott eszökbe, hogy otthon mit fognak majd mondani! Szerettek volna vissza szökni, — de András erősen tartotta őket s nemsokára pirulva és szégyenkezve már ott voltak a szobában. Épen akkor lépett be a nevelőnő is. Félig szomoruan, félig szigoruan kérdé tőlük:

— Kedves lányaim, magyarázzatok meg nekem, mit akartatok tenni?

Erre nehéz volt felelni, Mariska is, Erzsike is irult-pirult, érthetetlen szavakat dadogott és végre sirva fakadtak. (Lásd a képet a 38. lapon.)

Ez volt a két kis vadócz leány utolsó kalandja. Másnap már az intézetben voltak, honnan nem lehetett megszökni.

De nem is akartak többé megszökni. Mikor már néhány hétig ott voltak és a többi derék leányka példáján látták, hogy ők eddig milyen nevetlen gyermekek voltak. Buzgón igyekeztek helyre hozni, amit mulasztottak s csakhamar a legjobb tanulók és legillemesebb leánykák voltak.

Mikor egy esztendő múlva haza kerültek, alig lehetett reájok ismerni, s ők maguk is alig tudták elhinni, hogy ők voltak azok, akik az iskola elől a barlangba szöktek. Mamájukkal, ki azalatt meggyógyult, kísétáltak a barlanghoz s nagyot nevettek a bohóságon, melyet akkor este elkövettek.

A »KIS LAP« XVI. köt. 18. és 20-ik számaiban közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Dienes Lenke, Manner Adolf, Berger Stefi, Kunis Ilonka.

A

Lap

B

Palma

adva

tesz a

krt, 3

K

a »K

tam, j

tős Er

nia 5

Berta

Ida, 8

Kirtel

és Cha

Stercl

János

Kopel

I

tattan

dok a

magy

asszo

figyel

süetet,

előad

szege

eredn

átadá

kérté

gyüjt

néme

keves

nek

Gyul

maga

lomá

A 3-i

nap

umok

hogy

juliu

valót

hogy

hosz

egyé

nába

ni. —

lelne

Kis Értesítő.

A szegedi árvízkarosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabban adakoztak:

Bertalan Rózsa és Zoltán 1 ft.; Kende Palma és Nadin 2 ft., összesen 3 ft. Elhez hozzáadva a mult számban kimutatott 506 ft. 99 krt. tesz a »Kis Lap« gyűjtése összesen 509 ft. 99 krt, 3 db. aranyat és egy magyar huszast.

Kunis Ilonka gyűjtéséhez, mely összeget a »Kis Lap« mult heti számában már kimutatam, járultak: Kunis Ilonka, Kunis Erzsí, Füstös Emma, Slávik Olga, Szabó Olga, Szabó Eugenia 50—50 kr.; Csics György 30 kr.; Girtler Berta és Nelli 20—20 kr.; névtelen 19 kr.; Kunis Ida, Sleiher Rózsa Csics Ilonka, Lahner Gyula, Kirtler Fanni, Rozenthal Fanni, Adlerstein Ida és Chaim, Szongott Anna és Ödön 10—10 kr.; Sterel Etel és Emil 8 kr.; Orenesak Mari, Sveiger János, Taninczer János 5—5 kr.; Zsiska Giza, Kopelman Hersch 4—4 kr.

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívu kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Dorina. Proximus ardet. Ucalegon. Ezt magyarázza meg a tarajos király a búbos királyasszonynak. — **Hanvay Mari.** Kivánságotat figyelembe veszem, s műhelyt kész lesz az új sütet, küldök belőle. — **Földesi Klára.** Színi előadásatok 126 ftnál többet jövedelmezett a szegedi árvízkarosultak javára; meglepő, fényes eredmény. Csak azt fájjalom, hogy az összeg átadására nézve nem a »K. L.« közvetítését kérték; pedig, mint láthatod, 500 fton fölül gyűjtött e célra, hanem átadták a pénzt egy német lapnak, melynek pedig amaz est sikerében kevesebb érdeme volt mint a »K. L.«-nak, melynek közleményeit használták. — **Reiner Gyula.** Tudnom kell, a te »tréfás kérdéseid« a magad elméjének szüleményei, vagy csak halomás, olvasás után küldted-e be. — **Olganak.** A 3-ik számú szintén indul. A boglyas M. vasárnap óta a budai hegyekben ugrándoz zajos kis unoka-testvérével s jó sikert remélünk tőle. Mért hogy az a Malatina annyira van? Reményilem, július vége előtt személyesen találkozunk. Dorina valóban kedves és az a jó tulajdonsága is van, hogy közel lakik a fővároshoz. Tehát a nyáron hosszát diskurálunk »minden dologról s néhány egyébrol,« mint egy tréfás latin író mondá hajdanában. — **Blau Ödön.** Elég ügyes. Meg fog jelenni. — **Hacker Sámuel.** Csak küldjed; ha megfelelnek, szívesen kiadom. — **B—né.** Azzal ne ked-

vezzünk a gyermeknek, hogy azt, amit más fejtett meg, neki tudjuk be érdemül. Az ilyesmi homlokegyenest ellenkezik a pädagogia egyik főelvével, az igazsággal. — **Bak testvérek.** Hát mi »ijedelemre« szolgáltat az okot, ha szomszédotokban más kis olvasók is megfejtik a »K. L.« rejtvényeit, vagy hogy nevetek benne van a megfejtők sorában? — **Károlyi Gyula.** Lássuk hát azt a kis mesét! — **Grünwald Miksa.** Meg vagyok győződve felőle, hogy a hozzád tartozóknak nincs tudomása arról a neveletlen levélről, melyet Forgó bácsinak írtál. Hogy a »K. L.« ábéczés verse nem nyerte meg tetszésedet, az még hagyján; véleményed szabadságát nem akarom korlátozni, jóllehet azok a versikék sokkal kedvesebbek, sem mint gyanitod; nem is közölttem volna, ha nem ütök meg a mértéket, de mikor (zavaros szörendben) így szólsz: »Verseim ennél, tudom, hogy fölösleges mondanom, sokkal jobbak« — ez akkora önhittség, a mekkorát a legnagyobb költő is áttallanakimondani a legtörpébb hímPELLÉRRÉL szemben. Pökhendiséged egész a szemérmatlenségig megy, midőn gunyolódva, Forgó bácsit megleckéztetted azért, hogy a »találós mesében« nincs »mese«. Ezzel azt is elárultad, hogy nem tudsz magyarul; mert a magyar nép azt, a mit mi »rejtvénynek« vagy (rosz szószármaztatással) »talány«-nak is nevezünk: »találós mesének« nevezi, mint az ide vágó gyűjteményekből meggyőződhetel. A »nyomda« sem követett el hibát, midőn a közlött rejtvény alól nevedet mellőzte. Ezt szándékosan tettem, valamint hogy a »K. L.«-ban nem fogsz nekem rejtvényt mutatni, melynek szerzője meg van nevezve. Arra kérsz — ösztönszerűleg érezvén, hogy leveled ellened bizonyít — ne hordjalak le a »K. L.«-nak »500 olvasója előtt«. Csalatkozol. A »K. L.« olvasóinak száma sok ez erre rug. Bár volna egy millió, hogy az országban minden gyermek tudná, milyen házastárs és hetvenkedő legény vagy te, Grünwald Miksa. — **Kelemen testvérek.** A boríték díszes írása melyikötök műve? Igazi kalligráfia! Eltettem a »K. L. muzeumba. — **Horváth Ida és Malvin.** Kedves levelekéteket nagy élvezettel olvastam. Csak az adakozó szeretet enyhítheti az elemek csapását. — **Isaák Anna.** Olyan közel laktok Bpesthez! Hátha egyszer meglátogatnátok azt, akinek rólatok már annyit beszéltem! — **Visi testvérek.** Irjátok, hogy »itt küldjük a megfejtést«, de biz azt szépen kifejejtették. — **Demjanovics Anna.** Ird meg az utolsó postát s igyekezni fogok a kedvedben járni. — **Forszter László.** Tehát a »Szeget szeggel« című kis szindarabkát sikerrel adtátok elő s a nagy és díszes vendégkoszoru virágokkal halmozott el bennötöket. Ennek bizony szivből örvendek. Hanem... egy kis jótékony céllal össze lehetett volna kapcsolni. — **S. C. (Msklez.)** Az

a vonás, melyet velünk közöl, valóban ritka példája a lélek erejének s a szív gyöngédségének ugyanegy pillanatban: Xiokovichi Lila, egy kis leányka. Tapolczára kirándult. A koesi fölfordult s a nehéz nagy jármű keresztül ment a szegény gyermek kicsi lábán, mely eltörött. Midőn hazaszállították — s megnyit szenvedhetett utjában! —

beteg öreg anyja elé vigasztalva ezt kiáltotta: »ne ijedj meg, nagy mimikém, csak megütöttem magam!« Pedig a fájdalomtól csak úgy csikortotta fogait s nehéz könnyek hullottak szeméből, míg ajkán — megnyugtató mosoly játszott. Ez valóban oly vonás, mely egy spártai hősnak is becsületére vált volna. Kérem kegyedet a magam és

ÓRIÁS SZAMÓCZA. (Dr. Barna Ignác ur kertjéből.) (Lásd a 375. lapon.)

számos kis olvasóim nevében: tudassa velem, Lillácska tul van-e már a bajon, mert mindnyájan a legmelegebb érdeklődéssel vagyunk e vitéz és szeretetreméltó leányka iránt. — **Kempelen Szeréna és Farkas.** Ügyes. Átadtam a rajzolónak. De a megfejtés hiányos. Jól nézzétek meg az

utolsó betűt. — **Bálint Lajos.** Küldeni bátran küldhetsz; de csak úgy közlöm, ha beválik. — **Barok Józsi.** Kis fiutól elég jó, de még ki nem adható. — *Az itt külön meg nem említett küldemények, (rejtvények stb.) egy s más okból nem feleltek meg.*